

**ROLUL PROCURORULUI ȘI A CONDUCĂTORULUI ORGANULUI DE URMĂRIRE
PENALĂ LA FORMAREA CONVINGERII ÎN TIME A OFIȚERULUI DE URMĂRIRE
PENALĂ**

**ROLE OF THE PROSECUTOR AND THE CRIMINAL CONTEMPT SUPERVISOR
IN ASCERTAINMENT OF THE INDIVIDUAL OFFENCE OF THE CRIMINAL
CONTEMPT OFFICER**

Tatiana VÎZDOAGĂ,

Doctor în drept, conferențiar universitar

Sergiu PETRUȘCA

Doctorand, Universitatea de Stat din Moldova

Summary: For achieving an objective of the legal process: analysis of the criminal contempt officer actions in the criminal investigation as well as interference in his actions by criminal contempt supervisor and prosecutor is a subject for search in the following instance.

Especially practical and theoretical aspects of the criminal contempt officer's independence were presented for the appraisal and stock of the criminal process's evidence. Also his own responsibility for legal proceedings conducted, interference of the prosecutor and the criminal contempt supervisor as a legal guarantee of the basic human rights, provided by criminal procedure law and European Convention of Human Rights. From the perspective of prevention and respect of the human rights. Proposal for adjustment of the criminal law.

Cuvinte cheie: ofițer de urmărire penală, supraveghere, procuror, conducătorul organului de urmărire penală, independența, responsabilitatea, convingere, probe, probatoriu.

Asigurarea respectării prevederilor procesual penale de către organul de urmărire penală și a celor ce asigură înregistrarea sesizărilor cu privire la infracțiuni, depinde în mare parte de nivelul de control al procurorului, eficiența, exactitatea și corectitudinea organizării acesteia.

Conform art. 1 al Legii nr. 333 din 10.11 2006 cu privire la statutul ofițerului de urmărire penală, *ofițerul de urmărire penală este persoana care, în numele statului și în limitele competenței sale, efectuează nemijlocit urmărirea penală în cauze penale și exercită alte activități prevăzute expres de lege.*

Strategia și metodică urmării fiecărei infracțiuni este pur creativă. De inițiativa ofițerului de urmărire penală, depinde mult într-o cauză sau alta descoperirea operativă și completă a infracțiunii, o investigație completă, multiaspectuală și obiectivă. Prescriind ofițerului de urmărire penală independența procesuală, consolidându-i garanțiile în vederea realizării atribuțiilor legale se creează condițiile necesare pentru eficiența activității sale.

Posibilitatea alegerii mijloacelor procedurale de investigare și descoperire a infracțiunilor, oferirea posibilității determinării libere cu privire la aplicarea unor măsuri, alegerea unei anumite versiuni, definirea limitelor bănuielii rezonabile - toate acestea oferă ofițerului de urmărire penală posibilitatea de a îndeplini cu succes funcțiile sale.

O importanță aparte prezintă chestiunea privitoare la independența procesuală a ofițerului de urmărire penală și limitele acesteia.

În acest sens vom reține că principala componentă a independenței procesuale a ofițerului de urmărire penală este oportunitatea legală și efectivă de a realiza activitățile procesual-penale potrivit legii și normelor morale, fără imixtiunea din partea procurorului și a conducătorului organului de urmărire penală.

Independența ofițerului de urmărire penală în ceea ce privește administrarea probelor se manifestă prin dreptul său de a desfășura orice procedeu probatoriu în modul prevăzut de lege în vederea descoperirii infracțiunii și identificării făptuitorului. Nu mai puțin importantă este și capacitatea de a examina și soluționa cererile și demersurile relevante pentru caz. În toate acțiunile enunțate ofițerul de urmărire penală administrează și apreciază probele potrivit convingerii intime.

Referitor la unele probleme privind administrarea și aprecierea probelor autorul Igor Dolea, menționează cauza **Beraru c România** (18 martie 2014, nr. 40107/04, Par.72-84), unde Curtea reiterează că, în temeiul art. 19 din Convenție, are datoria de a asigura respectarea angajamentelor asumate de statele contractante ale Convenției. În special asta nu are menirea de a examina erori de fapt sau de drept prezumtiv comise de o instanță națională decât în cazul în care și în măsura în care este posibil ca acestea să fi încălcat drepturi și libertăți protejate prin Convenție.

Deși art. 6 din Convenție garantează dreptul la un proces echitabil, acesta nu prevede nicio normă privind **admisibilitatea** probelor ca atare, aspect care trebuie să fie reglementat în principal prin legislația națională.

Prin urmare, Curtea nu are rolul de a stabili, ca principiu, dacă anumite tipuri de mijloace de probă – de exemplu, probe obținute nelegal – pot fi admisibile. Întrebarea la care trebuie să se răspundă este dacă **procesul în ansamblu**, inclusiv modul în care au fost obținute probele, a fost echitabil. Iar la stabilirea caracterului echitabil al procesului în ansamblu, trebuie să se țină seama dacă s-a respectat **dreptul la apărare**. Trebuie să se examineze în special dacă reclamantului i s-a acordat posibilitatea de a **contesta** autenticitatea probelor și de a **opune utilizării** lor. În plus, trebuie să se țină seama de calitatea probelor, inclusiv dacă circumstanțele în care au fost obținute pun la îndoială fiabilitatea sau exactitatea acestora. În speța dată, Curtea observă, că înregistrările au jucat un rol important în seria de probe apreciate de instanțe.

Astfel, Curtea a subliniat că instanțele interne nu numai că și-au întemeiat hotărârile pe înregistrări cu o autenticitate contestată, dar nici nu au răspuns la argumentele reclamantului conform cărora nu i-au fost prezentate transcrierile și, prin urmare, nu le cunoștea conținutul. Atât Curtea de Apel București cât și Înalta Curte de Casație și Justiție nu au efectuat decât să reitereze constatările procurorului și nu au cercetat plângerile formulate în mod repetat de către pârâți în legătură cu neregularitățile din cursul procesului.¹

În atare situație ofițerul de urmărire penală ca subiect activ al probatorului urmează a se conduce de principiul liberei aprecieri a probelor prevăzut la art. 27 al. (1) Cod de procedură penală

---

¹ Igor Dolea Codul de procedură penală al Republicii Moldova (comentariu aplicativ), ed. Cartea juridică 2016, pag.103 - 104

”... persoana care efectuează urmărirea penală apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate”.

Procesul de formare a propriei convingeri nu trebuie împiedicat de factori externi, or în conformitate cu prevederile art.57 al.(4) Cod de procedură penală, *în exercitarea atribuțiilor procesuale, ofițerul de urmărire penală decide, în mod independent, cu privire la orientarea urmăririi penale și efectuarea acțiunilor de urmărire penală, cu excepția cazurilor când legea prevede încuviințarea, autorizarea sau confirmarea acestora de către procuror ori, după caz, de către judecătorul de instrucție. Ofițerul de urmărire penală se supune prevederilor prezentului cod și indicațiilor scrise ale procurorului și ale conducătorului organului de urmărire penală. Orice imixtiune în activitatea ofițerului de urmărire penală este interzisă.*

Astfel, propria convingere trebuie să se formeze liber, fără influență exterioară. Reieșind din convingerea proprie bazată pe probele administrate, ofițerul de urmărire penală decide cu privire la evaluarea penală și juridică a faptei, încadrării juridice a bănuielii persoanei, orientarea procurorului asupra determinării aplicării măsurilor speciale de constrângere și a celor asiguratorii, formării învinuirii și expedierii cauzei penale în instanța de judecată, or clasării / încetării acesteia.

Un aspect important al reglementării propriei convingeri, Curtea Constituțională l-a stipulat prin Hotărârea nr. 18 din 22.05.2017 referitor la sesizarea excepției neconstituționalității sintagmelor *„și propriei convingeri”* din alineatul (2) al articolului 26 Cod de procedură penală, *„judecătorul și persoana care efectuează urmărirea penală apreciază probele în conformitate cu propria lor convingere”* din alineatul (1) al articolului 27 Cod de procedură penală și *„reprezentantul organului de urmărire penală sau judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri”* din alineatul (2) al articolului 101 Cod de procedură penală, anume că, potrivit articolului 114 din Constituție, justiția se desfășoară în numele legii numai de instanțele judecătorești, iar, potrivit articolului 116 din Constituție judecătorii instanțelor judecătorești sunt independenți, imparțiali și inamovibili, potrivit legii.

Curtea a reținut că independența judecătorilor trebuie să fie considerată ca o garanție a libertății, a respectării drepturilor omului și a aplicării imparțiale a legii. Prin urmare, independența și imparțialitatea judecătorilor se află într-o strânsă legătură și se consolidează reciproc.

Curtea a observat că, potrivit normelor procedural-penale contestate, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria lui convingere.

Astfel, Curtea a subliniat că, textele legale contestate trebuie înțelese și aplicate prin prisma principiilor constituționale privind înfăptuirea justiției în numele legii. Totodată, acestea urmează a fi corelate cu întreaga reglementare a aprecierii probelor, care oferă garanții suficiente pentru realizarea acestei operațiuni numai în temeiul legii, pe bază de criterii obiective, în afara arbitrariului și cu respectarea dreptului persoanei acuzate la un proces echitabil.

În acest sens, Curtea a relevat că, dispozițiile criticate urmează a fi interpretate în sensul în care propria convingere a judecătorului este formată în urma cercetării tuturor probelor administrate.

Curtea a subliniat că noțiunea de *„proprie convingere”* **nu are sensul de opinie subiectivă, ci acela al certitudinii dobândite de judecător în urma examinării tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, în mod obiectiv și călăuzindu-se de lege.**

Curtea a menționat că rezultatele aprecierii probelor sunt expuse de către instanța de judecată în acte procedurale, care trebuie să fie motivate. Potrivit articolului 389 din Codul de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată.

De asemenea, Curtea a relevat că potrivit articolului 119 din Constituție, părțile interesate pot exercita în condițiile legii căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești. În acest sens, dispozițiile articolului 409 alin. (2) din Cod de procedură penală stabilesc că, instanța de apel este obligată ca, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze aspectele de fapt și de drept ale cauzei, însă fără a înrăutăți situația apelantului. Suplimentar, Curtea a observat că, articolul

414 alin. (4) din Codul de procedură penală prevede dreptul instanței de apel de a da o nouă apreciere a probelor, dacă instanța de fond a admis vreo eroare la constatarea vinovăției persoanei. Prin urmare, deciziile eronate pot fi corectate prin intermediul căilor de atac prevăzute de lege.

În același timp, Curtea a reamintit standardul „*dincolo de orice îndoială rezonabilă*” consacrat în jurisprudența Curții Europene, care presupune că, pentru a putea fi pronunțată o soluție de condamnare, acuzația trebuie dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă. Existența unor probe dincolo de orice îndoială rezonabilă constituie o componentă esențială a dreptului la un proces echitabil și instituie în sarcina acuzării obligația de a proba toate elementele vinovăției într-o manieră aptă să înlăture dubiul.

Curtea a menționat că acest standard de probă poate fi pe deplin înțeles doar prin raportare la principiul *in dubio pro reo*, care, la rândul său, constituie o garanție a prezumției de nevinovăție. Astfel, potrivit articolului 8 din Codul de procedură penală, *concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, inculpatului.*¹

Independența procesuală a ofițerului de urmărire penală impune și responsabilitatea lui personală pentru calitatea și rezultatele activității realizate. Totodată, între independență și responsabilitate există o corelație indispensabilă. Cu cât este mai pronunțată independența ofițerului de urmărire penală, cu atât mai mare trebuie să fie și responsabilitatea pentru rezultatele activității sale, acestea fiind chezașia eficienței și calității urmăririi penale.

Doctrina dreptului procesual penal abordează categoria independenței ofițerului de urmărire penală ca fiind potențială și reală. Potențialitatea reflectă eventualele limite ale independenței ofițerului, stabilite prin lege, realitatea însă, reprezintă limitele reale ale exercitării autorității în procesul de investigare a cazului.

Suprapunerea limitelor independenței potențiale și reale a ofițerului de urmărire penală asigură independența sa completă în procesul concret de activitate².

Reiterăm că în activitatea sa, ofițerul de urmărire penală se supune prevederilor Codului de procedură penală și indicațiilor scrise ale procurorului și ale conducătorului organului de urmărire penală.

Controlul sistemic al procurorului asupra mersului urmăririi penale, interacțiunea procurorului cu ofițerul de urmărire penală și conducătorul organului de urmărire penală, ar fi de neconceput fără reglementări corespunzătoare. Controlul asupra urmăririi penale este o activitate activă a procurorului, pe care nu o poate desfășura în biroul său. Funcția de prevenire a abaterilor de la lege nu poate fi realizată pe deplin, atâta timp cât participarea activă în cadrul urmăririi penale, nu va fi pentru procuror, una dintre formele esențiale de control.

Se cunosc mai multe forme de conducere a urmăririi penale și de interacțiune a procurorului cu ofițerul de urmărire penală:

- Controlul asupra executării procedurii de primire și înregistrare a sesizărilor privind infracțiunile (art. 52 al. (1) pct. 4) Cod de procedură penală);
- Acceptarea propunerii de refuz în pornirea penale sau abrogarea ordonanței de începere a urmăririi penale (art. 274 al. (5) Cod de procedură penală)
- Informarea procurorului despre începerea urmăririi penale în termen de 24 ore de la data începerii acesteia (art. 274 al. (3) Cod de procedură penală);
- Controlul personal de către procuror al dosarelor penale (art. 52 al. (1) pct. 5) Cod de procedură penală);
- Comunicarea în scris procurorului în termen de 3 ore de la reținere (art. 167 al. (1) Cod de procedură penală);

¹ Hotărârea Curții Constituționale nr. 18 din 22.05.2017 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi din Codul de procedură penală (*intima convincere a judecătorului*) (sesizarea nr. 27g/2017) pct. 37-80

² Сухарева, А. Я. Прокурорский надзор [Текст]: учебное пособие / А. Я. Сухарева.- М.: Норма, 2004. – pag. 472.

- Înlăturarea ofițerului de urmărire penală de la efectuarea urmăririi penale (art. 52 al. (1) pct. 9), 20) Cod de procedură penală);
- Verificarea calității probelor administrate (art. 52 al. (1) pct. 6) Cod de procedură penală);
- Controlul legalității acțiunilor procesuale efectuate de organul de urmărire penală (art. 52 al. (1) pct. 3) Cod de procedură penală);
- Asigurarea respectării termenului rezonabil al urmăririi penale (art. 52 al. (1) pct. 7) Cod de procedură penală);
- Anularea ordonanțelor ilegale, modificarea sau completarea ordonanțelor neîntemeiate (art. 52 al. (1) pct. 8) Cod de procedură penală);
- Disponerea indicațiilor în scris cu privire la efectuarea acțiunilor de urmărire penală (art. 52 al. (1) pct. 14) Cod de procedură penală);
- Asistarea la efectuarea oricărei acțiuni de urmărire penală sau efectuarea ei personal (art. 52 al. (1) pct. 17) Cod de procedură penală);
- Restituirea dosarelor penale pentru completarea urmăririi penale (art. 52 al. (1) pct. 19) Cod de procedură penală);
- Încetarea urmăririi penale, clasarea cauzei penale, dispunerea scoatereii persoanei de sub urmărire penală sau aplicarea măsurilor de constrângere cu caracter educativ (art. 52 al. (1) pct. 22) Cod de procedură penală);
- Întocmirea rechizitoriului și trimiterea cauzei penale în instanța de judecată (art. 52 al. (1) pct. 25) Cod de procedură penală);

Una dintre modalitățile de familiarizare a procurorului cu fapta documentată de ofițerul de urmărire penală este raportul personal al acestuia cu privire la activitatea desfășurată și la acțiunile de investigație planificate. Astfel de rapoarte sunt practicate periodic, însă procurorul are dreptul să solicite ofițerului să raporteze cazul în orice moment al investigației.

Ofițerul la rândul său este obligat, din proprie inițiativă, să raporteze cazul ori de câte ori o autorizare a procurorului este necesară pentru desfășurarea acțiunilor de investigație.

Reieșind din formulările legale, forma procedurală de prevenire și depistare a încălcărilor legii este participarea procurorului la desfășurarea urmăririi penale. O astfel de participare poate fi atât prin prezența procurorului la realizarea acțiunilor de urmărire penală în cauză, cât și prin realizarea lor personală.

Legea procesual penală prescrie ofițerului de urmărire penală un șir de drepturi. Implementarea necorespunzătoare a acestora poate duce la încălcarea gravă a drepturilor și a intereselor legitime ale cetățenilor.

Încălcarea acestora se poate manifesta atât prin forma activă (ex. încălcarea competenței materiale) cât și prin forma pasivă. Astfel, o cercetare la fața locului sau a percheziției tardive, indecidera alegerii măsurii speciale de investigații, lipsa de inițiativă în căutarea martorilor, etc. - toate se pot solda cu pierderi ireparabilă de probe și, în cele din urmă, la eșecul anchetei în ansamblu. Ambele extreme sunt periculoase, astfel încât orice greșeală a ofițerului de urmărire penală trebuie corectată fără întârziere.

Asigurarea legalității este posibilă numai prin respectarea întocmai a atribuțiilor și competențelor procurorului, în special cele care se referă la:

- indicații în scris cu caracter obligatoriu;
- autorizarea măsurilor speciale de investigații și a acțiunilor ce nu suferă amânare;
- dreptul de a anula deciziile ilegale și neîntemeiate ale ofițerului de urmărire penală;
- participarea personală la efectuarea oricărei acțiuni de urmărire penală.

În cazul în care procurorul decide să efectueze personal o acțiune concretă în cauza a cărei urmărire penală este efectuată de ofițer, el sugerează că, anume prin această formă de participare în cadrul anchetei va contribui la aflarea adevărului. Realizarea acestor acțiuni, nu urmează a fi considerată drept o imixtiune asupra cursului normal al urmăririi penale. Prin alegerea corectă a formei de control, când procurorul din momentul începerii urmăririi penale controlează principalele

acțiuni de urmărire penală și stabilește vectorul corect al urmăririi penale, participarea personală la aceasta constituie coerența logică a cursului urmăririi penale conturate la etapa inițială a urmăririi penale și nu va fi în contradicție cu acțiunile ulterioare ale ofițerului de urmărire penală.

Cât privește atribuțiile conducătorului organului de urmărire penală, considerăm că deși legiuitorul prin Legea nr. 152 din 01.07.16, MO245-246/30.07.16 art.517, în vigoare din 01.08.16, a modificat substanțial atribuțiile conducătorului organului de urmărire penală, unele aspecte oferă temei de interpretare.

Textul legal trebuie formulat clar și precis, fără dificultăți de ordin interpretativ. În special, în materie penală, legiuitorul trebuie să fie deosebit de prudent, clar și coerent, așa cum o impune principiul legalității incriminării și al pedepsei (*nullum crimen, nulla poena sine lege*), garantat de articolul 22 din Constituție și de articolul 7 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.¹

Din economia prevederilor art. 56 Cod de procedură penală, alin. (2) constatăm că *conducătorul organului de urmărire penală exercită controlul asupra efectuării la timp a acțiunilor de descoperire și prevenire a infracțiunilor*

(2¹) *În exercitarea atribuțiilor sale, conducătorul organului de urmărire penală:*

...

h) înaintează procurorului demersuri cu privire la anularea unor acte juridice nelegitime ale ofițerului de urmărire penală;

alin. (5) *Conducătorul organului de urmărire penală nu are dreptul să dea indicații privind efectuarea acțiunilor procesuale, privind deciziile pe caz sau să se implice într-un alt mod în desfășurarea urmăririi penale.*

În același timp, făcând referire la legea specială ce reglementează activitatea organului de urmărire penală, stabilim potrivit art. 6 alin. (5) al Legii nr. 333 din 10.11.2006 cu privire la statutul ofițerului de urmărire penală, că: *în exercitarea atribuțiilor, conducătorul organului de urmărire penală: h) înaintează procurorului demersuri cu privire la anularea unor acte juridice nelegitime ale ofițerului de urmărire penală;*

Alin. (6) Indicațiile conducătorului organului de urmărire penală în cauzele penale se dau în scris ofițerului de urmărire penală sau, după caz, conducătorului organului de urmărire penală ierarhic inferior, poartă caracter obligatoriu și sînt executorii, cu excepția cazurilor în care au fost contestate imediat și au fost anulate de procurorul care conduce urmărirea penală sau de procurorul ierarhic superior. Conducătorul organului de urmărire penală nu este în drept să dea indicații sau însărcinări ofițerilor de urmărire penală detașați la procuratura specializată.

Totodată, conform prevederilor art.7 al Legii sus menționate, *controlul asupra respectării dispozițiilor legale în efectuarea urmăririi penale, în conformitate cu legislația în vigoare, se exercită de judecată și de procuror.*

Prin urmare, din analiza dispozițiilor art. 7 al Legii cu privire la statutul ofițerului de urmărire penală, conchidem că conducătorul organului de urmărire penală nu poate exercita controlul respectării dispozițiilor legale la efectuarea urmăririi penale, ceea ce contravine prevederilor art. 6 al. (5) lit. h) al aceleiași Legi, prin care acesta *înaintează procurorului demersuri cu privire la anularea unor acte juridice nelegitime ale ofițerului de urmărire penală.*

Necățînd că legiuitorul nu a indicat în atribuțiile conducătorului organului de urmărire penală dreptul de a da indicații ofițerului de urmărire penală, acestea rezultă din prevederile al. (4¹) al art. 57 Cod de procedură penală, prin care ofițerul de urmărire penală poate ataca indicațiile conducătorului organului de urmărire penală, procurorului conducător al urmăririi penale sau procurorului ierarhic superior. Respectivele sintagme se prezintă a fi interpretative în favoarea conducătorului organului de urmărire penală, or ofițerul de urmărire penală se află în situația în care se mai supune indicațiilor

---

¹ Decizia nr.36 din 19.04.2018 de inadmisibilitate a sesizărilor nr. 173g/2017 și nr. 37g/2018 privind excepția de neconstituționalitate a articolului 220 din Codul penal și a articolului 89 din Codul contravențional (proxenetismul și practicarea prostituției), pct. 27

atît verbale cât și scrise ale conducătorului organului de urmărire penală care pot fi în contradicție cu cerințele celui care conduce urmărirea penală - procurorul.

În procesul de investigare a infracțiunilor organul de urmărire penală conlucrează cu serviciile M.A.I. și cu alte organe de drept, bazându-se pe relațiile de reciprocitate prevăzute de lege.

Cu această ocazie apreciem că rolul conducătorului organului de urmărire penală este anume în a ridica nivelul de conlucrare dintre serviciul de urmărire penală cu alte servicii, în acest sens fiind obligat să întreprindă mai multe măsuri, în special

- Să țină la control permanent și să analizeze activitatea grupului operativ de serviciu;
- Să ia la control strict cauzele penale complicate și voluminoase și să dispună constituirea grupelor de ofițeri de urmărire penală, în componența cărora să fie incluși și ofițerii operativi.
- Să se implice în elaborarea planurilor privind acțiunea de urmărire penală și măsurile operative de investigație, în acest sens acordînd asistență metodică.
- Să organizeze ședințe comune cu serviciile operative pentru stabilirea obiectivelor în ce privește descoperirea infracțiunilor;
- Să controleze calitatea și termenii executării de către inspectorii operativi a însărcinărilor cu scoaterea în evidență a neajunsurilor;
- Să întreprindă măsuri ca organul de urmărire penală să folosească pe larg evidențele operative și sistemele de căutare operativă.

În concluzie apreciem că procesul de acumulare a probelor de către organul de urmărire penală este o activitate importantă în realizarea sarcinilor urmăririi penale. Acestea solicită calități și capacități speciale, gnoseologice, praxiologice, creative și morale. Însă garantarea respectării drepturilor procesuale a participanților implică supravegherea acestei activități, sarcină impusă procurorului ca o persoană cu o pregătire profesională mai avansată în acest sens. Deși mecanismul urmăririi penale include un grup de subiecți cu atribuții diferite (ofițerul de urmărire penală, conducătorul organului de urmărire penală, procurorul și procurorul ierarhic superior), procurorului îi revine misiunea de bază și responsabilitatea privind legalitatea și operativitatea descoperirii infracțiunilor și acumulării probelor pentru terminarea urmăririi penale.

Referințe bibliografice

1. Dolea Igor, Codul de procedură penală al Republicii Moldova (comentariu aplicativ), ed. Cartea juridică 2016;
2. Сухарева, А. Я. Прокурорский надзор [Текст]: учебное пособие / А. Я. Сухарева.- М.: Норма, 2004;
3. Hotărârea Curții Constituționale nr. 18 din 22.05.2017 privind excepția de neconstituționalitate a unor prevederi din Codul de procedură penală (*intima convincere a judecătorului*) (*sesizarea nr. 27g/2017*) pct. 37-80;
4. Decizia nr.36 din 19.04.2018 de inadmisibilitate a sesizărilor nr. 173g/2017 și nr. 37g/2018 privind excepția de neconstituționalitate a articolului 220 din Codul penal și a articolului 89 din Codul contravențional (proxenetismul și practicarea prostituției), pct. 27